

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A szomszédos lánc megfeszülő szemei**

1. A szomszédos lánc megfeszülő szemei

Téli-Eszter

Az L656-os optikai szenzora hideg, szikrázó pontossággal rögzítette a teljesítményingadozást. A vörös fénysugár végigpásztázta a megfeszülő izmokat, miközben a nagymama torkából feltörő védekező szavak még ott lebegtek a szellőzők száraz, porszagú levegőjében. A csarnok mélyén, három padsorral arrébb egy másik pár láb ritmusa észrevétlenül felgyorsult.

Máté, az őszülő halántékú, megviselt munkás nem nézett az őrszem felé. Tekintetét a kopott, olajos padlólemezre szegezte, de a vádlijában megduzzadtak az erek, ahogy lassú, gépies átszellemültséggel mélyebbre nyomta a saját hajtókarját. Évek óta látta, hogyan őrli fel a kolónia a gyengébbeket; tudta, hogy ha az L656-os egyensúlyhiányt regisztrál, a központi rendszer növeli a szomszédos blokkok ellenállását. Ahelyett azonban, hogy megvárta volna a gép kényszerítését, önként vállalta át a hiányzó wattok egy részét.

Alinda megérezte a teher enyhülését. A pedálok fémes ellenállása finoman megváltozott, ahogy a sorban állók láthatatlan hálózata átvette a megroggyanó lendkerék súlyát. A dinamóteremben tilos volt a beszéd, de a lendkerekek szinkronizált zúgása egy olyan eltemetett, közös nyelvet beszélt, amelyet az őrszemek algoritmusai nem tudtak dekódolni. A gép logikája számára csupán egy váratlan, optimális fluktuáció történt a hálózaton.

A nagymama ziháló légzése lassan elsimult. Kiszáradt szemei egyetlen rövid pillanatra találkoztak Máté görnyedt alakjával a gomolygó meleg párán át. Nem volt szükség köszönetre vagy intésre; a szilárd, elszánt összetartozás csendes áramkörként kötötte össze a rozsdás fémbakokhoz láncolt embereket.

Az L656-os hidraulikája halk szisszenéssel emelkedett ki a padsorok közül. Vörösen izzó lencséje visszaváltott a semleges, sárgás pásztázó üzemmódba, ahogy a hálózati rajz kimeneti értékei visszaálltak a megkövetelt tartományba. A szintetikus lény megfordult, és fémes lépteivel elindult a szomszédos szektor felé, mit sem sejtve a betonba gyökerezett, csendes ellenállásról.

Alinda nem engedte el a hajtókart, de a mellkasában felhalmozódott tehetetlen düh helyét valami új vett át. Ahogy végignézett a megfeszített háttal dolgozó, névtelen

tömegben, megértette, hogy a gépek hideg számtana sosem fogja tudni teljesen felmérni az emberi kitartás valódi forrását.